

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— 'Ο Κάρολος Σεβρύ, ένας ξηνητεμένος Γάλλος και η σύζυγός του Ζελιμά, μιά νέα γυναίκα με έξωτική όμορφιά, επιστρέφουν

έπειτ' από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με τὸ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ μάθουν τί ἀπέγινε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἐχθροὶ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὴ μεγάλη της περιουσία. Τὸ μόνο ποὺ ὁ Σεβρὺ ξέρει σχετικῶς μετὴν τύχη τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶνε ὅτι οἱ συγγενεῖς της τὴν εἶχαν σχεδὸν φυλακίσει πρὸ ἐτῶν σὲ κάποιον μισοερειπωμένον πύργον κοντὰ στὸ Βλαινκούρ, ὅπου καὶ πηγαίνει τώρα γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες. Στὸ ἴδιο ὁμῶς λεωφορεῖο μ' αὐτὸν καὶ μετὴν σύζυγόν του, ταξιδεύει κάποιος ὑποπτος τύπος, ἕνας Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει ἐπὶ πληρωμῆ διαφόρες ἐγκληματικὰς καὶ σκοτεινὰς ὑποθέσεις κι' ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πείσῃ κουθέντα μετὸ Σεβρὺ καὶ νὰ μάθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του. Τότε τὸν πληροφορεῖ ὅτι κατὰγεται ἀπὸ τὸ Βλαινκούρ, ὅτι ξέρει πολὺ καλὰ τὸν πύργον, ὅπου εἶχαν φυλακίσει τὴν νέα ἀριστοκράτιδα, κι' ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ γιὰτὶ συνδέεται μετὸ φύλακα τοῦ πύργου αὐτοῦ. Ὁ Σεβρὺ δέχεται εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσιάζεται μετὸ ψευδῶνυμο 'Ιούλιος Κορνεφέρ. Ἐτσι οἱ ταξιδιώτες φθάνουν στὴν Βερζεβίλ, ἀπ' ὅπου συνεχίζουν περὶ τὸ δρόμον τους πρὸς τὸ Βλαινκούρ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ σύντροφος τοῦ Βλαιρῶ εἶχε γίνεϊ ἄφαντος κ' εἶχε τραβήξει γιὰ τὸ Βλαινκούρ ἀπὸ ἄλλο δρόμον.

Ὅπως εἶπεν ὁ Βλαιρῶ, ὁ δρόμος μέσ' ἀπὸ τὸ δάσος τῶν ἐλάτων ἦταν σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι. Ἐφτασαν ἔτσι στὰ πρόθυρα τοῦ Βλαινκούρ χωρὶς ἡ Ζελιμά νὰ κουραστῆ καθόλου.

Ἐξαφνα, ἐκεῖ, ὁ Βλαιρῶ στάθηκε.

— Κύριε Σεβρὺ, εἶπεν ὁ Βλαιρῶ, ἐδῶ θὰ σὰς ἀφήσω. Δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀκολουθήσετε τὸ δρόμον αὐτὸ καὶ θὰ φτάσετε κατ' εὐθείαν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, ὅπου θρῖσκεται τὸ ξενοδοχεῖο. Δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ὑπόσχεσί μου... Σὲ λίγο θὰ πάω νὰ δῶ τὸ φύλακα τοῦ πύργου καὶ τὸ βράδυ θὰ σὰς πληροφορήσω.

Οἱ δυο ἄνδρες ἄλλαξαν μιὰ χειραψία καὶ ὁ Βλαιρῶ, ἀφοῦ ὑποκλίθηκε ἐλαφρὰ μπροστὰ στὴν Ζελιμά, ἀπομακρύνθηκε. Ἀλλὰ μόλις προχώρησε λίγα βήματα, ξαναγύρισε βιαστικὰ πίσω καὶ εἶπε:

— Ἀησμόνησα νὰ σὰς δώσω μιὰ συμβουλὴ, κύριε Σεβρὺ...

Οἱ ξενοδόχοι εἶνε περίεργοι, θὰ κάνετε λοιπὸν καλὰ, κατὰ τὴ γνώμη μου, νὰ μὴν πῆτε γιὰ ποῖο λόγο ἤρθατε στὸ Βλαινκούρ.

— Ἡ συμβουλὴ σας εἶνε καλὴ καὶ θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Καλὴ ἀντάμωσι τὸ βράδυ.

Καὶ ὁ Βλαιρῶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ κάποιο φράχτη. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, θὰ μπορούσε νὰ τὸν δῆ κανεὶς νὰ πλησιάζῃ στὸν κῆπον τοῦ πύργου, νὰ βγάξῃ ἕνα κλειδί καὶ ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα, μπαίνοντας κρυφὰ μέσα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κάρολος Σεβρὺ κ' ἡ σύζυγός του ἔφτασαν στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Βλαινκούρ κι' ἐζήτησαν ἀμέσως ἕνα δωμάτιον, γιὰτὶ ἡ Ζελιμά προπάντων εἶχε ἀνάγκη ἀναπαύσεως.

Ὁ ξενοδόχος κ' ἡ σύζυγός του, γεμάτοι θαυμασμὸ γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς ταξιδιώτιδος, στάθηκαν μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν κύτταζαν θαμπωμένοι. Ἐπειτα, ἡ ξενοδόχος πῆρε τὸν ταξιδιωτικὸν τὸν σάκκο καὶ ὠδήγησε τοὺς δυο ξένους στὸ δικὸν της δωμάτιον, γιὰτὶ ἕνα δωμάτιον ἀκόμα ὑπῆρχε στὸ ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε νοικιάσει κάποιος ἡλικιωμένος κύριος μετὰ παράσημον, παληὸς στρατιωτικὸς χωρὶς ἄλλο, ὁ ὁ-

ποῖος ἐσκόπευε νὰ μείνῃ ὡς τὸ βράδυ.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ, ἀκολούθησε τὴν συμβουλὴ τοῦ Βλαιρῶ, δὲν ἔπιασε πολλὰς κουβέντας μετὸς ξενοδόχου. Ἐν τούτοις, ὅταν ἡ ξενοδόχος ἀνέβηκε τὸ μεσημέρι, φέρνοντας τὸ γεῦμα, τὴν ρώτησε μήπως ἔξερε κανέναν κάτοικον τοῦ χωριοῦ, ὀνομαζόμενον Κορνεφέρ. Βεβαίως, δὲν ὑπωπτευόταν καθόλου τὸν συνταξιδιώτην του, ὁ ὁποῖος μετὸ τὴν προθυμίαν τοῦ προσέφερε τὴν συνδρομὴν του. Ὡστόσο αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ μάθῃ μετὰ ποῖον εἶχε νὰ κάνῃ.

— Ἐχομε δυὸ Κορνεφέρ ἐδῶ, τοῦ ἀπάντησε ἡ ξενοδόχος, τὸν πατέρα καὶ τὸ γιοῦ. Μετὰ ρωτᾶτε γιὰ τὸν πατέρα;

— Τί ἡλικίας εἶνε ὁ πατέρας;

— Ἐξήντα περίπου χρόνων.

— Τότε δὲν θὰ εἶνε αὐτός. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον συνάντησάμεθα θὰ εἶνε ὁ γιοῦς.

— Ὁ κύριος 'Ιούλιος.

— Μάλιστα. Τί εἶδους ἄνθρωπος εἶνε.

— Ἄ! εἶν' ἕνας πολὺ λαμπρὸς νέος! Εἶνε πάντα πρόθυμος νὰ κάνῃ ὅ,τι χάρι τοῦ ζητήσετε...

— «Ὡραία!» σκέφθηκε ὁ Κάρολος Σεβρὺ.

Κι' ἔπειτα μετὰ δυνατὴ φωνὴν ἐπρόσθεσε:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία.

Ἦταν κατευχαριστημένος. Ἀπὸ τὰ λόγια τῆς ξενοδόχου εἶχε πεισθῆ ὅτι μπορούσε νὰ ἔχῃ κάθε ἐμπιστοσύνη στὸν 'Ιούλιο Κορνεφέρ.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος, τοῦ εἶπε ἡ σύζυγός του. Τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τὴν ἐκφρασί τοῦ προσώπου σου.

— Ναι, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, εἶμαι εὐχαριστημένος γιὰτὶ ἔχω μεγάλες ἐλπίδες. Δὲν θὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ ἄπρακτοι... Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πὼς θὰ μπορέσουμε νὰ δια φωτίσουμε τὰ σκοτῆ.

Ἐφαγαν μετὰ μεγάλη ὄρεξι. Ἐπειτα, ἡ Ζελιμά, μὴ μπορῶντας πειὰ ν' ἀντισταθῆ στὴν κούρασι, πλάγιασε καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῆ.

Ἐπὶ μερικὰς στιγμὰς, ὁ Κάρολος ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, διάβαζε. Ἐπειτα, τὸ κεφάλι του ἔγειρε πρὸς τὸ πῖθον καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῆ κι' αὐτός.

Ἡ νύχτα ποὺ ἀπλώθηκε ἔπειτ' ἀπὸ μερικὰς ὥρες, ἦταν χωρὶς ἄστρα, χωρὶς φεγγάρι. Βαρειὰ σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανὸν ποὺ τὰ κυνηγοῦσε ὁ δυνατὸς ἄνεμος.

Ἐξαφνα ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Ὁ Κάρολος, ξυπνῶντας, πετάχτηκε ἐπάνω καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ.

Ἦταν ἡ Ρόζα, ἡ γυναίκα τοῦ ξενοδόχου.

— Μιλᾶτε σιγὰ, τῆς εἶπε, γιὰτὶ ἡ σύζυγός μου κοιμᾶται. Μὰ ἡ Ζελιμά εἶχε κιόλας ξυπνήσει.

— Ἐφεραν αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου 'Ιουλίου Κορνεφέρ, εἶπεν ἡ ξενοδόχος.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀπάντησεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ.

Καὶ πλησιάζοντας στὸ κρεβάτι ὅπου ἡ Ζελιμά ἦταν ἀνακαθισμένη τῆς ψιθύρισε μερικὰς λέξεις, στὴν γλῶσσα, τὴν ὁποῖα μιλοῦσε ἡ νέα.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Ρόζα ἀναψε ἕνα κερι.

— Μήπως ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν περιμένει ἀπάντησι; ρώτησε ὁ Κάρολος.

— Ὁχι, κύριε... Ἐφυγε ἀμέσως... Θέλετε νὰ σὰς φέρω τὸ δεῖνον;

— Ὁχι ἀκόμα... Ὅταν θελήσουμε νὰ φάμε, θὰ σὰς φωνάξω.

Ἡ ξενοδόχος ἀπεσύρθη.

Ὁ Σεβρὺ, κρατῶντας τὰ χέρια του τὴν ἐπιστολὴν, πλησίασε στὸ φῶς.

— Περίεργο! εἶπε. Εἶνε χωρὶς ἐπιγραφὴ! Φαίνεται πὼς ὁ

κ. Κορνεφέρ ξέχασε τ'ονομά μου.

Καί αφού έσχισε τὸ φάκελλο, διάβασε τὰ ἐξῆς:
«Κατάφερα τὸν ἀνθρώπο μου. Τὸ ποσὸν ποῦ τοῦ πρόσφερα ἐκ μέρους
σας ἔφερε τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα. Τὸ πρᾶγμα ἦταν βέβαια δύσκολο,
ἀλλὰ πέτυχα. Ἐξασφάλισα μιὰ συνάντησι μαζί του γιὰ ἀπόψε στὴς ἔν-
τεκα καὶ μισή. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω προφορικῶς γιὰτὶ προτίμησα τὴ νύχτα.
Στὴς ἔντεκα νὰ θυγῆτε ἀθόρυβα ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, ἀνοίγοντας τὴν ἀμ-
πάρα τῆς ἐξώπορτας. Ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω στὴν πλατεῖα, κοντὰ στὴν
πηγή. Μὴ λησμονήσετε τὴ συμβουλή μου: προσοχή κι' ἐχεμύθεια».

Κάτω ἀπ' τὴν ἐπιστολή ποῦ ἦταν γραμμένη με χονδρούς
χαρακτήρες, διάβαζε κανεὶς με μεγάλα γράμματα τὸ ὄ-
νομα Ἰούλιος Κορνεφέρ.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός.

— Παράξενη ὥρα γιὰ συνέντευξι! εἶπε τέλος.

Καὶ σὲ λίγο ἐπρόσθεσε:

— Φαίνεται πὼς θά'χη λόγους γιὰ νὰ τὸ κάνη αὐτό.

— Λοιπὸν; τὸν ρώτησε ἡ Ζελιμά.

Τότε ὁ Κάρολος τῆς μετέφρασε τὴν ἐπιστολή.

— Γιατὶ σοῦ δίνει ραντεβου τέτοια ὥρα; φώναξε ἐκείνη ἀ-
νήσυχη. Γιατί;

— Δὲν ξέρω. Φαίνεται πὼς θὰ ὑπάρχη κάποια αἰτία...

— Κάρολε, αὐτὰ δὲν μοῦ ἀρέσουν...

— Κι' ἐγὼ θὰ προτιμούσα νὰ πάω μιὰ ἄλλη ὥρα, ἀλλὰ...

Ἡ νέα γυναῖκα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ φώναξε μ'

ἀγωνία:

— ὦ! σὲ ἰκετεύω, Κάρολε!...

Μὴν πᾶς!... Ἐχω κακὰ προαι-
σθήματα!

— Εἶνε ἀνάγκη... Θὰ πάω...

Πρόκειται γιὰ τὴν μαρκησία
καὶ τὸ παιδί της. Ἐοῦ ἡ ἴδια
μοῦ ἔλεγε ὅτι δὲν ἔχουμε δι-
καίωμα ν' ἀργοπορήσουμε οὔτε
ὥρα, οὔτε λεπτό...

— Ἐχεις δίκην, ἀπάντησε ἡ
Ζελιμά, σκύβοντας καρτερικῶς
τὸ κεφάλι της.

— Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὅσο πα-
ράδοξη κι' ἂν μοῦ φαίνεται ἡ
ὥρα τοῦ ραντεβου, θὰ πάω ἀ-
πόψε νὰ θρῶ τὸ φύλακα τοῦ
πύργου, ἀπὸ τὸν ὅποιο ἐξαρ-
τῶνται ὅλες μου ἡ ἐλπίδες...

— Ναί, Κάρολε, πρέπει νὰ
πᾶς!... Καταλαβαίνω!...

— Τώρα, ἂν θέλης, μπορούμε
νὰ δειπνήσουμε...

— Δὲν πεινάω, ἀλλὰ θὰ φάω
λίγο γιὰ νὰ σοῦ κάνω συντρο-
φιά...

Σὲ λίγο, ἡ ξενοδόχος, τὴν ὁ-
ποία προσκάλεσαν, σερβίρισε
τὸ δείπνο.

Δ'

— ὦ! σὲ ἰκετεύω, Κάρολε!... Μὴν πᾶς!... Ἐχω κα-
κὰ προαισθήματα!

Ἡ ὥρα σήμανε ἔντεκα στὸ ρολοὶ τῆς μικρῆς ἐκκλησίας
τοῦ Βλαϊνοκούρ. Μακρὰ οὐρλιάζε κάποιος μαντρόσκυλος.

Ἡ Ζελιμά εἶχε ἀγκαλιάσει τὸ σύζυγό της, ποῦ ἦταν ἔτοι-
μος νὰ φύγῃ, καὶ τοῦ ἔλεγε τρυφερά:

— Κάρολε, δὲν θ' ἀργήσης... Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Θὰ γυρίσω ὅσο μπορῶ πιὸ γρήγορα...

— Θὰ σὲ περιμένω... Δὲν θὰ κοιμηθῶ ἂν δὲν γυρίσης.

— Ἀπεναντίας, πρέπει νὰ κοιμηθῆς. Ἐτσι δὲν θ' ἀντιλη-
φθῆς τὴν ἀπουσία μου.

— Ὅχι, δὲν θὰ το κατορθώσω. Συλλογίσου, Κάρολε, ὅτι
μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῆ τίποτε.

— Παιδί ποῦ εἶσαι! Καὶ τί μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῆ;

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ εἶμαι ἀνήσυχη... Ἐχω κακὰ προαισθή-
ματα, ὅπως σοῦ εἶπα.

— Ἡσύχασε, ἀγαπημένη μου... Διῶξε τὶς ἀνησυχίες σου...
Κατὰ τὴν ἐπιστροφή μου, θὰ σοῦ φέρω εὐχάριστες εἰδή-
σεις.

— Κάρολε, γιὰτὶ αὐτὸς ὁ σκύλος οὐρλιάζει ἔτσι;

— Δὲν ξέρω. Φαίνεται ὅτι τὸν ἔχουν δεμένο...

— Κάρολε, τὰ οὐρλιάσματα του εἶνε πένθημα!

— Ἐλα, μὴ δίνης προσοχή σ' αὐτὰ τὰ ἀσήμαντα πράγμα-
τα... Ἡ ὥρα σήμανε ἔντεκα... Σὲ ἀφήνω...

— Μοῦ ὑποσχέθηκες ὅτι θὰ γυρίσης γρήγορα...

— Ναί...

— Ξέρεις ὅτι δὲν θὰ κοιμηθῶ ὡς που νὰ γυρίσης.

— Ὅχι! Ὅχι! Σὲ παρακαλῶ νὰ κοιμηθῆς, μικρούλα
μου!

— Κάρολε, ἀγκάλιασέ με ἀκόμα μιὰ φορά!...

Ὁ Κάρολος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε τρυφερά. Ἐ-
πειτα τραβήχτηκε ἀνάλαφρα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, θγῆκε
ἔξω καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα. Σήκωσε κατόπιν τὴν ἀμπάρα
τῆς ἐξώπορτας καὶ θγῆκε στὴν πλατεῖα.

Ἀμέσως προχώρησε πρὸς τὴν πηγὴ. Τότε, ἕνας ἀνθρωπος
φάνηκε στὸ σκοτάδι διευθυνόμενος πρὸς αὐτόν.

Ἦταν ὁ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος τοῦ ψιθύρισε σιγά:

— ὦρα εἶνε! Ἐλάτε!

Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι, κανένα φῶς δὲν φαινόταν στὰ πα-
ράθυρα τῶν σπιτιῶν, ὅλοι κοιμόντουσαν.

Σὲ λίγο, οἱ δύο ἄντρες ἔφταναν κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ πο-
ταμοῦ Φρου. Στὸ μέρος αὐτὸ ἦταν μιὰ πέτρινη γέφυρα.

— Θὰ μπορούσαμε νὰ περάσουμε τὸ ποτάμι ἀπ' αὐτὴ τὴ
γέφυρα, εἶπεν ὁ Βλαιρῶ. Ἀλλὰ, μόλις κάνουμε πενήντα βή-
ματα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, θὰ μᾶς ἐμποδίσουν τὰ νερά, γιὰτὶ
ἡ θροχὴς πλημμύρισαν ὅλη τὴν πεδιάδα ἀπὸ τὴν κάτω με-
ριά τοῦ μύλου.

— Ὑπάρχει ἄλλος δρόμος:

— Βέβαια.

— Ποῦ;

— Ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μύλου. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ περά-
σουμε...

— Ἡ νύχτα εἶνε πολὺ σκοτει-
νὴ, παρατήρησε ὁ Κάρολος Σε-
βρὺ.

— Πραγματικά. Ἄν εἶχε λι-
γο φεγγάρι, δὲν θὰ ἦταν ἄσκη-
μα, ἀλλὰ σιγά-σιγά τὰ μάτια
σας θὰ συνηθίσουν στὸ σκο-
τάδι.

— Ναί, τώρα βλέπω κάπως
καλύτερα, εἶπεν ὁ Κάρολος.
Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, γιὰ τοὺς
κόπους στοὺς ὁποίους ὑποβλη-
θήκατε πρὸς χάριν μου, μολο-
νότι σᾶς εἶμαι ἐντελῶς ξένος...
Δὲν ξέρω πὼς θὰ μπορέσω νὰ
σᾶς ἀνταποδώσω...

— Σωπάστε! τὸν διέκοψε ὁ
Βλαιρῶ. Ἄς μὴν κάνουμε λό-
γο γι' αὐτό... Εἶχα χρέος νὰ τε-
λειώσω ὅ,τι ἄρχισα...

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε,
ὅτι δὲν θὰ ξεχάσω τὴ μεγάλη
σας καλωσύνη. Ἀλλὰ, σᾶς πα-
ρακαλῶ, δὲν μοῦ λέτε, γιὰτὶ ὁ
φύλακας τοῦ πύργου διάλεξε
τέτοια ὥρα;

— Ἄ! Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ
ἀπλό, ἀπάντησε ὁ Βλαιρῶ. Αὐ-
ριο, πρωτὶ - πρωτὶ, φεύγει... Πη-
ριο, πρωτὶ - πρωτὶ, φεύγει... Πη-
ριο, πρωτὶ - πρωτὶ, φεύγει...

Θὰ μείνῃ ἐκεῖ δέκα - δεκαπέντε μέρες, ἴσως
καὶ περισσότερο... Εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ ἀπὸ προχθὲς,
ἀλλὰ δὲν εἶχε τὰ χρήματα ποῦ τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ τὸ
ταξίδι. Ἐτσι τὸ μικρὸ ποσὸν, ποῦ τοῦ ὑποσχέθηκε ἐκ μέ-
ρους σας, συνετέλεσε πολὺ στὴν καλὴ ὑποδοχὴ ποῦ μοῦ ἔ-
κανε. Καὶ τώρα εἶνε ἔτοιμος ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτήσεις
σας...

Μετὰ μιὰ στιγμὴ, οἱ δύο ἄνδρες περνοῦσαν μπρὸς ἀπὸ τὸ
μῦλο. Προχώρησαν λίγο καὶ ἔπειτα στάθηκαν.

Ὁ Βλαιρῶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω, προσπαθῶντας νὰ δια-
κρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐπειτα, μὲ τὴ σκέψι ὅτι κανένας
δὲν τὸν ἔβλεπε μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἔρημιάν, χαμογέλασε κατα-
χθόνια.

— Κύριε Κάρολε Σεβρὺ, εἶπε, θὰ περάσετε ἀπ' αὐτὸ τὸ
γεφυράκι.

— Δὲν θάρθητε καὶ σεῖς μαζί μου; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ
νέος.

— Ὅχι.

— Γιατί;

— Γιατὶ δὲν θέλει ὁ γέρο-φύλακας... Μοῦ ἔδωσε νὰ κα-
ταλάβω ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἦταν καθόλου εὐχάριστο νὰ πᾶμε
κ' οἱ δύο μαζί.

— Ἀλλὰ δὲν ξέρω τὸ δρόμο τοῦ πύργου.

— Ὁ φύλακας θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ. Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ περιμένῃ

στην απέναντι όχθη μ' ένα φανάρι. "Ας περιμένουμε λίγο. "Όπου και νάνε θά φανή...

Σχεδόν την ίδια στιγμή ένα φως φάνηκε στην αντικρυνή όχθη, σ' απόστασι πενήντα μέτρων.

— Νά τον! "Ερχεται!... είπεν ό Βλαιρώ. "Εγώ σās άφήνω.

"Ο Κάρολος Σεβρύ για μιá στιγμή δίστασε. "Ο Βλαιρώ άντελήφθη τó δισταγμό του και τού είπε:

— "Αν θέλετε, μπορώ να σās περιμένω στο μύλο....

— "Όχι! "Όχι! Πηγαίνετε να κοιμηθήτε... Δέν θέλω να καταχρασθώ περισσότερο τής καλωσύνης σας. Σās εύχαριστώ... Καληνύχτα σας...

— Δούλος σας, άποκρίθηκε ό Βλαιρώ.

— Και ό Κάρολος Σεβρύ, άποφασιστικά, χωρίς δισταγμό πειά, προχώρησε πρós τή μικρή γέφυρα.

"Η γέφυρα αύτή πού μόνο από τή μιá μεριά είχε κιγκλιδωμα για να πιάνεται κανείς, άποτελείτο από τρείς σανίδες πού στηριζόντουσαν στο τοίχωμα τής όχθης.

"Ο Κάρολος είχε φτάσει πειά στη μέση σχεδόν τής γεφύρας, όταν έξαφνα ρίχτηκε πίσω ξεφωνίζοντας:

— "Ω! "Ω!

Είχε δη ένα σκοτεινό όγκο πού κοίτονταν στη μέση τής γέφυρας και τού έφραζε τó πέρασμα.

"Αλλά πριν προφτάση ν' άναγνωρίση άν ό κινούμενος εκείνος όγκος ήταν άνθρωπος ή ζωó, ένοιωσε να τού πετάνε κατάμουτρα μιá χούφτα άμμου.

Μή βλέποντας πειά τίποτε, έβγαλε μιá δυνατή κραυγή τρόμου και αφήνοντας τó κιγκλιδωμα, έφερε τá χέρια του πρós τά μάτια του.

Τότε δυó δυνατά χέρια τόν έπιασαν από τó ένα πόδι... Θέλησε να υπερασπιστή τόν έαυτό του, μιá δέν μπόρεσε γιατί δέν είχε κανένα στήριγμα. Κλονίστηκε, έχασε τήν ίσορροπία του κι' έτσι έπεσε μέσ' στο ποτάμι, βγάζοντας μιá θραχνή κραυγή άπελπισίας πού τήν έπνιξε τó πάφλασμα τών νερών.

"Ωστόσο, άνέβηκε πάλι στην έπιφάνεια και άπλωσε άπελπισμένα τά χέρια του μπροστά, με τήν έλπίδα ότι θά εύρισκε κάποιον άντικείμενο για να πιαστή. "Αλλά συνάντησε μονάχα τó κενό, και τó κύμα όρμητικó τόν παρέσυρε.

Κατάλαβε τότε πώς ήταν χαμένος. Κατάλαβε πώς τού είχαν στήσει ένέδρα για να τόν δολοφονήσουν άνανδρα και άτιμα.

— Δυστυχισμένη Ζελιμά! ψιθύρισε.

"Η στιγμή εκείνη ήταν φριχτή. "Ο Κάρολος κρατιόταν άκδη στην έπιφάνεια, αλλά ή δυνάμεις του είχαν άρχισι να τόν εγκαταλείπουν και δέν μπορούσε πειά να παλαίψη πρós τó ρεύμα πού τόν παρέσυρε πρós τούς τροχούς τού νερόμυλου.

"Εξαφνα θρέθηκε σε μιá δύνη. "Εβγαλε τότε μιá τελευταία κραυγή άπελπισίας, τρομερή, άπαισία και τά νερά τόν σκέπασαν έντελώς.

Τότε ό κακούργος, ό όποιος ως τή στιγμή εκείνη ξαπλωμένος στη μικρή γέφυρα, παρακολουθώντας τήν φριχτή αύτή τραγωδία, κι' ό όποιος δέν ήταν άλλος από τó σύντροφο τού Βλαιρώ, σηκώθηκε κι' έτρεξε πρós τήν όχθη, όπου ό Βλαιρώ τόν περίμενε.

— Τελείωσαν όλα, είπε με φωνή θαθείά.

— Πνίγηκε, Μπαζίλ; ρώτησε ό Βλαιρώ.

— Μάλιστα.

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

"Ο Μπαζίλ σήκωσε τούς ώμους του και άπάντησε:

— "Όπως είχα προβλέψει, τó ρεύμα τόν παρέσυρε και τóσα βρίσκεται κάτω από τούς τροχούς τού μύλου.

"Ο Βλαιρώ έμεινε μερικέσ στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα

είπε:

— "Ο άνθρωπος αύτός μās ήταν έμπόδιο κι' έπρεπε να πεθάνη! Τώρα δέν φοβόμαστε πειά τις άπειλές του. "Η δουλειά μας τελείωσε... "Ας φύγουμε... Τίποτε δέν μās κρατάει πειά έδω...

Και οι δυó κακούργοι έγιναν άφαντοι μέσ' στο σκοτάδι. Στην άλλη όχθη τού ποταμού, τó φως είχε χαθή ξαφνικά.

Ε'

Τήν άλλη μέρα, πολύ πρωί, ένας χωρικός από τó Βλαικούρ πήγαινε στο μύλο, άκολουθώντας τήν όχθη τού ποταμού.

"Εξαφνα, πενήντα περίπου μέτρα πέρα άπ' τó μύλο, κάτι πού δέν μπορούσε ακόμα να διακρίνη καλά τó σχήμα του, τράβηξε τήν προσοχή του.

— Παράξενο! μουμούρισε. Φαίνεται σαν άνθρωπος ξαπλωμένος στην άμμο.

Και για να δη καλύτερα, πλησίασε, θαδίζοντας στη λάσπη, μέσα στην όποία χωνόντουσαν τά πόδια του. "Όταν έφτασε σε απόστασι δέκα μέτρων, έβγαλε μιá κραυγή τρόμου...

"Ενα πτώμα ανθρώπου, τού όποιου τó κεφάλι ήταν μισοχωμένο στη λάσπη, βρισκόταν μπροστά του.

"Αντί να προχωρήση τότε πρós τó μύλο, γυρισε τρέχοντας πρós τó χωριό, φωνάζοντας σε όποιον συναντούσε μπροστά του:

— "Ενας άνθρωπος πνιγμένος κοντά στο μύλο!

Σε μιá στιγμή ή είδησις διαδόθηκε σε όλο τó χωριό. "Ολοι παράτησαν τις δουλειές τους κι' έτρεξαν σαν τρελλοί στο μέρος όπου είχε βρεθή τó πτώμα. Σε λίγο έφτασε επί τόπου κι' ό δήμαρχος, άκολουθούμενος από τó βοηθό του και τόν άγροφύλακα.

"Ο πνιγμένος βρισκόταν ακόμα στην ίδια θέση. Κανένας δέν τόν είχε άγγίξει, αλλά από τά ρούχα του μπορούσε να καταλάβη κανείς ότι δέν ήταν κάτοικος τού χωριού.

Κατά διαταγή τού δημάρχου, δυó άνδρες σήκωσαν τó πτώμα και τó μετέφεραν στη στερεά γη. "Εκεί έπλυναν τó πρόσωπό του και καθάρισαν τά ρούχα του.

— "Α! τόν δυστυχισμένο! φώναξε κάποια γυναίκα. Φαίνεται ότι πέρασε κάτω άπ' τούς τρο-

χούς τού μύλου.

-- Μου φαίνεται πώς ή γυναίκα αύτή έχει δίκη, είπεν ό δήμαρχος.

"Επειτα άπευθυνόμενος πρós τούς παρευρισκομένους, έπρόσθεσε:

— Ζυγώστε όλοι και κυττάχτε.

"Αμέσως όλοι συγκεντρώθηκαν γύρω από τó πτώμα κι' άρχισαν να έξετάζουν τά χαρακτηριστικά του.

— Λοιπόν, τόν ξέρει κανείς; ρώτησε ό δήμαρχος.

"Ολοι κυτταζόντουσαν με άπορία, μιá κανένας δέν άπάντησε.

— "Αγνωστος! ψιθύρισε ό δήμαρχος. "Ισως όμως νάχη τίποτε χαρτιά άπάνω του. "Ας τόν ψάξουμε.

"Ο άγροφύλαξ έσκυψε άμέσως κι' άρχισε να ψάχνη τά θυλάκια τού θύματος. Βρήκε έν πρώτοις ένα άσπρο μαντήλι χωρίς κανένα μονόγραμμα, ένα σουγιαδάκι με φιλιτισένια λαθή κι' ένα πορτοφολάκι με μερικά άσημένα νομίσματα. Σε μιá άλλη τσέπη, βρήκε ένα δερμάτινο χαρτοφυλάκιό και τó έδωσε στο δήμαρχο.

"Ο δήμαρχος τó άνοιξε και βρήκε μέσα καμμιά δεκαριά χαρτονομίσματα τών χιλίων φράγκων, μιá κανένα άλλο χαρτί ή έγγραφο.

— Τίποτε, ψιθύρισε άπογοητευμένος, δέν μās βοηθάει να

"Ο Κάρολος έβγαλε μιá δυνατή κραυγή τρόμου.

έξακριβώσουμε την ταυτότητα του νεκρού.

Τὸ χρηματικὸ ποσὸν ποὺ θρέθηκε στὸ πτώμα ἀπεμάκρυνε κάθε ιδέα ἐγκλήματος καὶ φανέρωνε ὅτι ὁ ἀγνωστος εἶχε πέσει στὸ ποτάμι ἀπὸ ἀπροσεξία.

Ὅσο δὲν μπορούσαν ν' ἀφήσουν ἐκεῖ τὸ πτώμα κι' ὁ δήμαρχος διέταξε νὰ τὸ μεταφέρουν σὲ μιὰ αἶθουσα τοῦ Δημαρχείου. Ἐφτιαξαν ἀμέσως προχείρως ἕνα ξύλινο φορεῖο καὶ, ἀφοῦ τὸ σκέπασαν μὲ χόρτα, ξάπλωσαν ἐπάνω τὸν πνιγμένο. Ἐπειτα δυὸ χωρικοὶ τὸ σήκωσαν κ' ἡ συνοδεία ξεκίνησε τραβώντας πρὸς τὸ χωριό.

* * *

Ἡ Ζελιμά, ὅταν ἔφυγε ὁ σύζυγός της, ἔμεινε πολλὴ ὥρα καθισμένη στὸ κρεβάτι της ρεμβάζοντας.

Ἄκουσε τὸ ρολοὶ τῆς ἐκκλησίας νὰ σημαίνει μεσάνυχτα, ἔπειτα μία, δύο, τρεῖς...

— Θεέ μου, γιατί ἄργει τόσο; ἔλεγε μέσα της μ' ἀνησυχία, ὅσο ἄκουγε τὶς ὥρες νὰ χτυποῦν ἢ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης.

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ σκυλί ἄρχισε πάλι νὰ αὐρλιάζει... Ἡ Ζελιμά ἦταν προληπτικὴ καὶ νόμιζε ὅτι ὁ σκύλος θρηνοῦσε γιὰ λογαριασμό της...

Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα κι' ὁ σύζυγός της δὲν φαινόταν, τόσο μεγάλωνε ἡ ἀνησυχία της. Τέλος, κατὰ τὰ χαράματα, μετεβλήθη σ' ἀληθινὴ ἀγωνία. Δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ κἀνη, δὲν ἤξερε σὲ ποιὸν ν' ἀπευθυνθῆ.

Ὅταν ξημέρωσε πειὰ γιὰ καλὰ, ἄκουσε θόρυβο στὸ ξενοδοχεῖο. Κατάλαβε πὼς εἶχε ξυπνήσει ἡ ξενοδόχος ἢ ὁ σύζυγός της. Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της καὶ κατέβηκε κάτω στὴν αἶθουσα, ὅπου θρῆκε τὴ Ρόζα.

— Πῶς! ἔκανε ἡ ξενοδόχος ξαφνιασμένη. Ἀπὸ τώρα σηκώθηκατε;

Ἄλλὰ βλέποντας τὴν περίλυπη ἔκφρασι τοῦ προσώπου τῆς Ζελιμάς, παράτησε τὴ σκούπα της καὶ ῥώτησε τρομαγμένη:

— Παναγία μου! Τί συμβαίνει; Τί ἔχετε;

Ἡ Ζελιμά κατάλαβε ὅτι ἡ Ρόζα τὴν ρωτοῦσε, ἀλλὰ, καθὼς δὲν καταλάβαινε τὰ γαλλικὰ καὶ δὲν μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ, ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

Ἡ ξενοδόχος περισσότερο τρομαγμένη τώρα, τὴν ἀνάγκασε νὰ καθῆσθαι σ' ἕνα καναπέ κι' ἄρχισε νὰ τὴν χαϊδεύῃ καὶ νὰ τῆς ψιθυρίζῃ γλυκὰ λόγια.

Ἡ Ζελιμά καθυσόχασε λίγο καὶ μὲ νεύματα καὶ χειρονομίες ἔδωσε στὴν Ρόζα νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε θγῆ τὴ νύχτα ἔξω καὶ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα.

— Ὁ Θεέ μου! ἔκανε ἡ ξενοδόχος. Ἄλλὰ γιατί ποῦ πῆγε; Μὲ τέτοιο σκοτάδι! Κι' ἐγὼ μάλλωσ τὸν ἄνδρα μου γιατί εἶχε ξεχάσει νὰ θάλῃ τὴν ἀμπάρα!... Τώρα καταλαβαίνω γιατί ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή.

Ἡ Ζελιμά ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κραυγὲς ἀκούστηκαν ἔξω στὸ δρόμο καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι φάνηκαν νὰ τρέχουν μπρὸς ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου.

— Θεέ μου! Τί τρέχει; φώναξε ἡ Ρόζα. Μήπως ἔπιασε φωτιά πουθενά;

Ἡ Ζελιμά πετάχτηκε ἀπάνω σὰν νὰ τὴν τίναξε ἐλατήριο.

Συγχρόνως ὠρμησε μέσα ὁ ξενοδόχος, ἐξαιρετικὰ ταραγμένος.

— Γυναίκα; Γυναίκα; φώναξε.

— Τί τρέχει; τὸν ῥώτησε αὐτή.

— Ἐνα μεγάλο κακό!...

— Τί κακό;

— Βρῆκαν ἕναν ἄνθρωπο πνιγμένο κοντὰ στὸ μῦλο!

Ἡ Ρόζα χλώμιασε ἀμέσως μὲ τὴ σκέψι ὅτι ὁ πνιγμένος αὐτὸς μπορούσε νὰ εἶνε ὁ σύζυγός της Ζελιμάς.

— Θεέ μου! Παναγία μου! Λυπήσου μας! εἶπε, ἐνώνοντας τὰ χέρια της.

Ἐπειτα ἔτρεξε πρὸς τὸ σύζυγό της καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ὁ σύζυγός της κυρίας θγῆκε τὴ νύχτα ἔξω καὶ δὲν γύρισε ἀκόμα... Θεέ μου! Μήπως εἶνε αὐτὸς ὁ πνιγμένος;... Τρέξε γρήγορα νὰ δῆς καὶ γύρισε ἀμέσως.

Ὁ ξενοδόχος θγῆκε ἔξω τρέχοντας...

Τότε ἡ Ζελιμά ὠρμησε πρὸς τὴν Ρόζα καὶ πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς φώναξε στὴ γλῶσσα της:

— Γιατί ἡ φωνὴς αὐτές; Ποῦ τρέχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τρομαγμένοι; Τί σοῦ εἶπε ὁ σύζυγός σου;

Ἡ Ρόζα τὴν κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῆς τί τὴν ρωτοῦσε καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Δὲν ξέρω ἀκόμα τίποτε... Ὁ σύζυγός μου πῆγε νὰ δῆ καὶ σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ μᾶς πῆ τί συμβαίνει... Ἄλλὰ ἡσυχάστε, σᾶς παρακαλῶ.

Ἐβλεπε ὅτι ἡ δυστυχισμένη Ζελιμά θρискόταν στὰ πρόθυρα μιᾶς τρομερῆς νευρικῆς κρίσεως.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ξανάλεγε ὀλοένα ἡ ξενοδόχος τρομαγμένη. Ἄν τουλάχιστον μὲ καταλάβαινε, θὰ προσπαθοῦσα νὰ τὴν παρηγορήσω. Ἄν τῆς ἔρθῃ καμμιά λιποθυμία, τί θὰ κάνω; Παναγία μου, σῶσε μας!

Συλλογίσθηκε ν' ἀνεβάσῃ τὴν Ζελιμά στὸ δωμάτιό της καὶ μὲ φωνὴ χαϊδευτικὴ προσπάθησε νὰ τὴν τραβήξῃ πρὸς τὴ σκάλα. Ἄλλὰ ἐκείνη κατάλαβε τὸ σκοπὸ της, τὴν παραμέρισε ἀπότομα, καὶ θγαίνοντας ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὴν πλατεία... Ὅταν ὅμως ἔφτασε κοντὰ στὴν πηγὴ, ἡ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν κι' ἀναγκάστηκε νὰ καθῆσθαι σ' ἕναν πέτρινο πάγκο.

Τὰ ὠραία της μαλλιά εἶχαν λυθῆ κι' ἔπεφταν στοὺς ὤμους της.

Ἡ Ρόζα τὴν εἶχε ἀκολουθήσει καὶ στεκόταν κοντὰ της, ἔτοιμη νὰ τὴν περιποιηθῆ καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ὁ ξενοδόχος ἐν τῷ μεταξύ ἔτρεχε πρὸς τὸ μῦλο. Στὴν εἴσοδο ὅμως τοῦ χωριοῦ συνάντησε τὴ συνοδεία ποὺ μετέφερε τὸ πτώμα. Παραμέρισε τότε ἀπότομα ὄσους θρискόντουσαν κοντὰ στὸ φορεῖο καὶ τὸ βλέμμα του καρφώθηκε ἐπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ.

— Θεέ μου! Θεέ μου! φώναξε τότε. Αὐτὸς εἶνε!...

Ἄμέσως ἡ συνοδεία στάθηκε καὶ ὁ δήμαρχος πλησίασε τὸν ξενοδόχο.

— Ἀναγνωρίζεις τὸ πτώμα αὐτό; τὸν ῥώτησε.

— Ἄλλοίμονο, ναί, κύριε δήμαρχε!... Εἶνε ὁ ξένος ποὺ ἦρθε χθὲς μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ κατέλυσε στὸ ξενοδοχεῖο μου!... Ἄ! εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν ἔκλεψαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὸ ποτάμι!...

— Εἶνε πολὺ σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ λὲς, Κλαύδιε Ρουαγιέ, εἶπεν ὁ δήμαρχος. Πρόσεχε...

— Μήπως νομίζετε ὅτι ὁ ξένος μου πνίγηκε μόνος του;

— Δὲν λέω αὐτό, ἀλλὰ ἴσως νὰ ἔπεσε ἀπὸ ἀπροσεξία στὸ ποτάμι...

Ὁ Κλαύδιος Ρουαγιέ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα:

— Κύριε δήμαρχε, ἐδῶ πρόκειται περὶ ἐγκλήματος.

— Βρῆκαμε ἀπάνω του αὐτὸ τὸ χαρτοφύλακα μὲ ῥήματα. Ἄρα δὲν τὸν ἔκλεψαν...

— Ἐχετε δίκην, κύριε δήμαρχε... Καὶ ὅμως...

— Ὑποστηρίζεις τὴ γνώμη σου;

— Δηλαδή δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ... Ἄλλ' ἂς ἐξετάσουμε γιατί θγῆκε τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μου, ἀφήνοντας μόνη τὴ γυναῖκα του, ποὺ εἶνε τὸ ὠραιότερο πλάσμα τοῦ κόσμου... Ὅχι βέβαια γιὰ νὰ πάθῃ νὰ πέσῃ στὸ ποτάμι... Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν αὐτοκτόνησε...

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχεις δίκην, Ρουαγιέ, εἶπεν ὁ δήμαρχος.

— Κύριε δήμαρχε, ἐξακολούθησε ὁ ξενοδόχος, αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ σκοτεινὴ, ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια... Χθὲς τὸ θράδυ τοῦ ἔφεραν ἕνα γράμμα...

— Ποιὸς τὸ ἔφερε τὸ γράμμα αὐτό;

— Κάποιο παλληκάρι ποὺ δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ χωριὸ μας, γιατί δὲν τὸ γνώρισα.

— Ἄ! ἔκανε ὁ δήμαρχος ποὺ ἔγινε ξαφνικὰ σκεπτικὸς. Καὶ σὺ τί φαντάζεσαι;

— Φαντάζομαι ὅτι παρέσυραν τὸν δυστυχισμένο ταξιδιώτη σὲ ἐνέδρα.

— Ὅχι ὅμως γιὰ νὰ τὸν κλέψουν.

— Ποιὸς ξέρε, ἂν δὲ τὸ ἔκαναν γιὰ ἐκδίκησι... Εἶμαι βέβαιος σχεδὸν γι' αὐτὸ καὶ τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ κἀνῃ ν' ἀλλάξω γνώμη.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ δήμαρχος, θὰ διατάξω νὰ γίνουν ἐρευνες γιὰ ν' ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀλήθεια.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἄλλαξε μερικὲς λέξεις μὲ τὸ βοηθό του, ἐπρόσθεσε:

— Ἀφοῦ ἡ γυναῖκα του πνιγμένου εἶνε στὸ ξενοδοχεῖο σου, πρέπει νὰ μεταφέρουμε ἐκεῖ τὸ πτώμα του.

— Ὅπως θέλετε, κύριε δήμαρχε, ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος, ὁ ὁποῖος δὲν σκέφτηκε τί θὰ ἐπακολουθοῦσε ὅταν ἡ Ζελιμά θὰ ἔβλεπε τὸ πτώμα τοῦ συζύγου της.

(Ἀκολουθεῖ)

